

Scénář – pan Stanislav Kopecký

Hudba

Pamětník: 00:00:06–00:00:17

„Abych se vám představil, jsem nějaké Kopecký, narodil jsem se devatenáctého dvanáctý čtyřicet šest, těsně, no já vím, rok a půl po válce.“

Žák:

Rodina pana Stanislava Kopeckého nikdy neměla moc peněz, takže se těšil z maličkostí.

Pamětník: 3:33 – 3:44

„Abych tak řekl, na dětství, to bylo, když jsem byl ještě malej kluk, Vánoce, dostal jsem dřevěného vláčka ... no to bylo něco.“

Žák:

K penězům rodině nepomohlo ani to, že jeho maminka byla Němka.

Pamětník: 00:05:07–00:05:26

„Po válce ... to odsun těch Němců... tak otec dostal - buď se dáš ke komunistům, anebo vás rozdělíme - ty pojedíš do Německa s děckama a ty zůstaneš tady.“

Žák:

Stanislavovým snem bylo stát se strojvedoucím, na střední školu do České Třebové ho však nevzali, a tak nastoupil na učiliště ve Vitce, kde později pracoval. V 18 letech musel na tehdy povinnou základní vojenskou službu.

Hudba

Brzy poté, co se vrátil do civilu, došlo k srpnové okupaci.

Pamětník: 17:22 – 17:44

„Tenkrát vím, že jsem dělal noční, vo třičtvrtě na dvě ráno jsme měli přestávku, tak si pustím rádio a už tam bylo hlásání, že nás napadl Sovětský svaz a vostatní vojska Varšavské smlouvy, no tím pádem pro mě končilo všechno, to už jsem se na práci nepodíval...“

Žák:

Už před rokem 1968 uvažoval Stanislav o emigraci. Měl příbuzné v Rakousku i západním Německu, ale rodina měla asi strach z rozdělení. Celý život – neuvěřitelných 42 let - pracoval ve Vitce Brněnec. Pracovat by se tam podle něho dalo i lépe.

Pamětník: 00:21:57–00:22:14

„Když za tebou budou chodit dennodenně a budou se tě ptát, kdy vstoupíš do strany, budó tě přemlúvat, tak až jednou jsem toho měl dost, já vím, že to zní tento, tak jsem říkal, to radši si koupím pořádnou svačinu, než abych vám to strkal do úst – ty prachy.“

Žák:

I přes několik projevů nepřátelství proti komunistům si Stanislav svou práci udržel.

Pamětník: 20:51 – 21:21

„Já si myslím, že nade mnou stal nějaký ten andělíček strážníček protože, když jsem byl malinký, dvakrát jsem se topil, plavat jsem se nenaučil, ve fabrice, když jsem spravoval stav, mašinu, ženská to pustila, mě to tam málem přiskříplo, ještě že jsem stačil ucuknout a tím pádem jsem jinak bych měl hlavu rozdrbanou, no teďka tady ty komunisti.“

Žák:

Své vyprávění uzavírá Stanislav Kopecký vzkazem budoucím generacím.

Hudba

Pamětník: 30:56 – 31:17

„Buďte rádi, že jsme rádi, to vám můžu vzkázat, protože dneska ta svoboda, co je teďka, každej si může říct, co chce, a žít, můžeš jít kam chceš, můžeš jet na západ, můžeš jít na východ, nikdo tě jako nedrží, to za nás to nebylo ...“